

12 JUNI 2007

Rechtbank Utrecht

Sector bestuursrecht

Postadres: Postbus 13023, 3507 LA Utrecht

AANTEKENEN

De Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat, de
directeur van de Toezicht Beheereenheid
Unit Juridische Zaken
Postbus 90653
2509 LR 's-Gravenhage

Bezoekadres

Vrouwe Justitiaplein 1
3511 EX Utrecht
(030) 22 33 000
Fax Team 1 (030) 22 33 498
Fax Team 2 (030) 22 33 548
Fax Team 3 (030) 22 33 498
Rabobankrekening 1923.25.906
www.rechtspraak.nl

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Ons kenmerk

Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Team 1
mevr T.M. Ghazelian
030-2233466
11 juni 2007
procedurenummer SBR 06 / 2393 BESLU R49 T1 G79
casusnummer

Bij beantwoording de
datum en ons kenmerk
vermelden.

toezending afschrift uitspraak
en mededeling rechtsmiddel.

Geachte heer/mevrouw,

Hierbij zend ik u een kople van de uitspraak waarbij op het beroep is beslist.

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open. Indien u daarvan gebruik
wenst te maken, dient u binnen zes weken na de dagtekening van deze brief
een beroepschrift en een kopie van bijgaande uitspraak te zenden aan de
Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA
Den Haag.

In het beroepschrift vermeldt u waarom u de uitspraak niet juist vindt.

Aflogachtend,

gijflier

uitspraak

RECHTBANK UTRECHT

Sector bestuursrecht

zaaknummer: SBR 06/2393

uitspraak van de enkelvoudige kamer d.d. 5 juni 2007

inzake

de Stichting Ridderhofstad Gunterstein,
gevestigd te Breukelen,
eiseres,
en
jhr. mr. W.H.D. Quarles van Ufford,
wonende te Breukelen,
eiser,

tegen

de Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat,
verweerder.

Inleiding

1.1 Eisers hebben beroep ingesteld tegen het besluit van 4 mei 2006 (het bestreden besluit), waarbij verweerder het bezwaar van eisers tegen het besluit van 21 december 2005 gegrond heeft verklaard en deze beslissing heeft gewijzigd, in die zin dat naar het oordeel verweerder de verbodsbepaling, bedoeld in artikel 14, eerste lid, van de Luchtvaartwet niet van toepassing is op de aanleg, inrichting en het gebruik door de Koninklijke Nederlandsche Springstoffenfabrieken N.V. (hierna: KNSF) van een helihaven aan het Zandpad 39 te Breukelen.

1.2 Bij brief van 16 augustus 2006 heeft KNSF aangegeven als belanghebbende partij aan het geding te willen deelnemen.

1.3 Het geding is met de beroepszaken SBR 06/2398 en SBR 06/2424 gevoegd behandeld ter zitting van 16 februari 2007, waar is verschenen A.E.C. Koole, voorzitter van eiseres, en mr. M. Nijenhuis, advocaat te Utrecht, gemachtigde van eiseres. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. I.M. Kops en J.P. de Rooij, beiden werkzaam bij het ministerie van Verkeer en Waterstaat. Voorts zijn namens KNSF verschenen R.L. Visser, eigenaar van het betreffende perceel en enig aandeelhouder van General Investment Fund B.V., zijnde de bestuurder van KNSF, en mr. A. van Rossem, advocaat te Rotterdam. Na de gevoegde behandeling ter zitting zijn de zaken gesplitst en is in elk van de zaken afzonderlijk uitspraak gedaan.

Overwegingen**Feiten**

2.1 Bij brief van 24 oktober 2005 heeft KNSF bij verweerder een aanvraag ingediend voor het aanleggen, inrichten en in gebruik nemen van een bedrijfsgebonden helihaven aan het Zandpad 39 te Breukelen.

2.2 Bij beslissing van 21 december 2005 heeft verweerder aan KNSF toestemming verleend om deze helihaven aan te leggen, in te richten en in gebruik te nemen. Hierbij heeft verweerder overwogen dat de helihaven is bestemd voor vervoer ten eigen behoeve of ten behoeve van eigen bedrijf. Eisers hebben bezwaar gemaakt tegen deze beslissing en dit bezwaar tijdens de op 30 maart 2006 gehouden hoorzitting toegelicht.

2.3 Bij het bestreden besluit heeft verweerder eisers bezwaar gegrond verklaard en de beslissing van 21 december 2005 gewijzigd, in die zin dat naar het oordeel van verweerder de verbodsbepaling, bedoeld in artikel 14, eerste lid, van de Luchtvaartwet niet van toepassing is op het onderhavige verzoek.

Toepasselijk recht

2.4 Ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Luchtvaartwet is het verboden binnen Nederland:

- a. met een luchtvaartuig op te stijgen of een luchtvaartuig te doen opstijgen anders dan van een luchtvaarterrein;
- b. met een luchtvaartuig te landen of een luchtvaartuig te doen landen anders dan op een luchtvaarterrein;
- c. een niet als luchtvaarterrein aangewezen terrein in te richten voor het opstijgen en landen van luchtvaartuigen.

Ingevolge artikel 2, het tweede lid, van het Besluit inrichting en gebruik niet aangewezen luchtvaarterreinen (gepubliceerd in het Staatsblad 1988, 511 en laatstelijk gewijzigd bij besluit van 21 juli 2004, gepubliceerd in het Staatsblad 2004, 431; hierna: het Bignal) zijn de verbodsbepalingen bedoeld in artikel 14, eerste lid onder a en b van de Luchtvaartwet niet van toepassing in geval van het opstijgen of doen opstijgen van en het landen of doen landen op een helihaven of een heliterrein, met in het Nederlands Luchtvaartregister ingeschreven burgerhefgeschroefvliegtuigen, indien aan de in het betreffende hoofdstuk gegeven voorschriften wordt voldaan.

Ingevolge artikel 6, tweede lid, aanhef en onder c, van het Bignal is, met inachtneming van het gestelde in artikel 7 en 8, de verbodsbepaling, bedoeld in artikel 14, eerste lid, onder c, van de Luchtvaartwet niet van toepassing in een geval een terrein of een platform als helihaven wordt ingericht bij of op gebouwen op een terrein, dat niet toegankelijk is voor publiek en de helihaven bestemd is voor vervoer ten eigen behoeve of ten behoeve van eigen bedrijf.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, van het Bignal moeten de aanleg, inrichting en uitrusting van een helihaven zodanig zijn dat hefgeschroefvliegtuigen daarvan een veilig gebruik kunnen maken, zulks ter beoordeling van de minister van Verkeer en Waterstaat. Hiertoe dienen desgevraagd gegevens te worden overgelegd.

Ingevolge het tweede lid moeten er ten genoegen van de minister van Verkeer en Waterstaat zodanige voorzieningen worden getroffen dat hefgeschroefvliegtuigen veilig kunnen landen op, en opstijgen van, de helihaven.

Standpunten van partijen

2.5 Eisers hebben in beroep - kort samengevat - aangevoerd dat niet is voldaan aan het vereiste als genoemd in artikel 6, tweede lid, van het Bignal, dat de helihaven bestemd is voor vervoer ten behoeve van eigen bedrijf. In dit verband hebben eisers erop gewezen dat niet vast is komen te staan dat het in het belang van KNSF is dat Visser zijn werkzaamheden thuis verricht. Voor zover KNSF hier al enig belang bij zou hebben, is dit belang naar de mening van eisers te ver verwijderd van het directe bedrijfsbelang. Daarnaast is eisers niet gebleken dat niet op een andere manier in de vervoersbehoefte van KNSF kan worden voorzien.

2.6 In reactie op het beroep van eisers heeft verweerder aangevoerd dat de helihaven wordt gebruikt door Visser ten behoeve van KNSF. Hiertoe heeft verweerder overwogen dat Visser, naast eigenaar van het betreffende perceel, enig aandeelhouder van General Investment Fund B.V. is en dat laatstgenoemde B.V. de bestuurder van KNSF is. Visser ontvangt relaties van KNSF op zijn perceel en deze relaties worden vervoerd per helikopter.

Beoordeling van het geschil

2.7 De rechtbank ziet zich ambtshalve voor de vraag gesteld of de bij het bestreden besluit gewijzigde beslissing van 21 december 2005 is aan te merken als een besluit in de zin van de Awb.

Ingevolge artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) wordt onder besluit verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met de bij het bestreden besluit gewijzigde beslissing van 21 december 2005 beoogd een zelfstandig en als definitief bedoeld rechtsoordeel te geven omtrent de toepasselijkheid van artikel 6, tweede lid, aanhef en onder c, van het Bignal en de normstelling op grond van artikel 7, eerste en tweede lid, van het Bignal. Meer in het bijzonder heeft verweerder met deze beslissing desgevraagd aan KNSF duidelijkheid verschaft omtrent de vraag of de voorgenomen aanleg, inrichting en het gebruik van de helihaven in overeenstemming zijn met artikel 7 van het Bignal en de helihaven mitsdien als veilig kan worden aangemerkt. De rechtbank acht voor haar oordeel mede van belang dat uit de tekst van artikel 7 van het Bignal niet zonder meer blijkt aan welke concrete eisen moet zijn voldaan om te kunnen spreken van een veilig gebruik van de helihaven. Verweerder dient dit te beoordelen aan de hand van door KNSF verstrekte gegevens. Aldus heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank met de bij het bestreden besluit gewijzigde beslissing van 21 december 2005 een besluit genomen met betrekking tot het gebruik van de bij hem berustende handhavingsbevoegdheid, in zoverre dat uit bedoeld besluit voortvloeit dat tegen KNSF niet handhavend zal worden opgetreden indien en voor zover zij de in dat besluit neergelegde voorwaarden voor het gebruik van de helihaven nakomt. De rechtbank is gelet op het vorenstaande van oordeel dat sprake is van een publiekrechtelijke rechtshandeling en van een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb.

2.8 Tussen partijen is uitsluitend in geding of voldaan is aan het vereiste als bedoeld in artikel 6, tweede lid, aanhef en onder c, van het Bignal, dat de helihaven bestemd is voor vervoer ten eigen behoeve of ten behoeve van het eigen bedrijf.

Naar het oordeel van de rechtbank is dat het geval. Niet in geschil is immers dat Visser vanaf zijn perceel ten behoeve van KNSF werkzaamheden verricht en aldaar relaties van KNSF

ontvangt die per helikopter worden vervoerd. Uit de tekst van artikel 6, tweede lid, aanhef en onder c, van het Bignal noch uit de Nota van toelichting bij het Bignal blijkt dat aannemelijk moet worden gemaakt dat de werkzaamheden niet elders kunnen worden verricht, dan wel dat niet op een andere wijze in het vervoer kan worden voorzien. Verweerder heeft dan ook op goede gronden geoordeeld dat voldaan is aan het vereiste in artikel 6, tweede lid, aanhef en onder c, van het Bignal. De rechtbank heeft in haar beoordeling betrokken, dat Visser ook op eigen naam en ten behoeve van privé-gebruik de helihaven zou kunnen gebruiken, in welk geval de verbodsbepaling van artikel 14, eerste lid, van de Luchtvaartwet evenmin van toepassing zou zijn.

2.9 Hetgeen door eisers in beroep is aangevoerd kan dan ook niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De rechtbank beslist als volgt.

Beslissing

De rechtbank Utrecht,

recht doende,

3.1 verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. P. Putters en in het openbaar uitgesproken op 5 juni 2007.

De griffier:

De rechter:

mr. C.H. Norde

mr. P. Putters

Afschrift verzonden op: 11 JUN 2007

Tegen deze uitspraak staat, binnen zes weken na de dag van bekendmaking hiervan, voor belanghebbenden hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag.

Let wel

Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Voor copy
Conform de griffier

Postadres: Postbus 13023, 3507 LA Utrecht

AANTEKENEN

De Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat, de
directeur van de Toezicht Beheereenheid
Unit Juridische Zaken
Postbus 90653
2509 LR 's-Gravenhage

Bezoekadres
Vrouwe Justitiaplein 1
3511 EX Utrecht
(030) 22 33 000
Fax Team 1 (030) 22 33 498
Fax Team 2 (030) 22 33 548
Fax Team 3 (030) 22 33 498
Rabobankrekening 1923.25.906
www.rechtspraak.nl

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Team 1
mevr L. Omega
030-2233629
6 juni 2007
procedurenummer SBR 06 / 2398 BESLU R49 T1 G79
casusnummer
IVW/TBE/JZ-4527

Bij beantwoording de
datum en ons kenmerk
vermelden.

toezending afschrift uitspraak
en mededeling rechtsmiddel.

Geachte heer/mevrouw,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak waarbij op het beroep is beslist.

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open. Indien u daarvan gebruik
wenst te maken, dient u binnen zes weken na de dagtekening van deze brief
een beroepschrift en een kopie van bijgaande uitspraak te zenden aan de
Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA
Den Haag.

In het beroepschrift vermeldt u waarom u de uitspraak niet juist vindt.

Hoogachtend,
17

gijffler

uitspraak

RECHTBANK UTRECHT

Sector bestuursrecht

zaaknummer: SBR 06/2398

uitspraak van de enkelvoudige kamer d.d. 5 juni 2007

inzake

het college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht,
zetelend te Utrecht,
eiser,

tegen

de Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat,
verweerder.

Inleiding

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van 4 mei 2006 (het bestreden besluit), waarbij verweerder eisers bezwaar tegen het besluit van 21 december 2005 gegrond heeft verklaard en deze beslissing heeft gewijzigd, in die zin dat naar het oordeel van verweerder de verbodsbepaling, bedoeld in artikel 14, eerste lid, van de Luchtvaartwet niet van toepassing is op de aanleg, inrichting en het gebruik door de Koninklijke Nederlandsche Springstoffenfabrieken N.V. (hierna: KNSF) van een helihaven aan het Zandpad 39 te Breukelen.

1.2 Bij brief van 16 augustus 2006 heeft KNSF aangegeven als belanghebbende partij aan het geding te willen deelnemen.

1.3 Het geding is met de beroepszaken SBR 06/2393 en SBR 06/2424 gevoegd behandeld ter zitting van 16 februari 2007, waar eiser zich heeft laten vertegenwoordigen door G.J. Jaspers, werkzaam bij de provincie Utrecht. Namens verweerder zijn verschenen mr. I.M. Kops en J.P. de Rooij, beiden werkzaam bij het ministerie van Verkeer en Waterstaat. Voorts heeft KNSF zich laten vertegenwoordigen door R.L. Visser, eigenaar van het betreffende perceel en enig aandeelhouder van General Investment Fund B.V., zijnde de bestuurder van KNSF, en mr. A. van Rossum, advocaat te Rotterdam. Na de gevoegde behandeling ter zitting zijn de zaken gesplitst en is in elk van de zaken afzonderlijk uitspraak gedaan.

Overwegingen

Felten

2.1 Bij brief van 24 oktober 2005 heeft KNSF bij verweerder een aanvraag ingediend voor het aanleggen, inrichten en in gebruik nemen van een (bedrijfsgebonden) helihaven aan het Zandpad 39 te Breukelen.

2.2 Bij beslissing van 21 december 2005 heeft verweerder aan KNSF toestemming verleend om de betreffende helihaven aan te leggen, in te richten en in gebruik te nemen. Eiser heeft bezwaar gemaakt tegen deze beslissing en dit bezwaar tijdens de op 30 maart 2006 gehouden hoorzitting toegelicht.

2.3 Bij het bestreden besluit heeft verweerder eisers bezwaar gegrond verklaard en de beslissing van 21 december 2005 gewijzigd, in die zin dat naar het oordeel van verweerder de verbodsbepaling, bedoeld in artikel 14, eerste lid, van de Luchtvaartwet niet van toepassing is op het onderhavige verzoek.

Toepasselijk recht

2.4 Ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Luchtvaartwet is het verboden binnen Nederland:

- a. met een luchtvaartuig op te stijgen of een luchtvaartuig te doen opstijgen anders dan van een luchtvaarterrein;
- b. met een luchtvaartuig te landen of een luchtvaartuig te doen landen anders dan op een luchtvaarterrein;
- c. een niet als luchtvaarterrein aangewezen terrein in te richten voor het opstijgen en landen van luchtvaartuigen.

Ingevolge artikel 2, tweede lid, van het Besluit inrichting en gebruik niet aangewezen luchtvaarterreinen (gepubliceerd in het Staatsblad 1988, 511 en laatstelijk gewijzigd bij besluit van 21 juli 2004, gepubliceerd in het Staatsblad 2004, 431; hierna: het Bignal) zijn de verbodsbepalingen bedoeld in artikel 14, eerste lid onder a en b van de Luchtvaartwet niet van toepassing in geval van het opstijgen of doen opstijgen van en het landen of doen landen op een helihaven of een heliterrein, met in het Nederlands Luchtvaartregister ingeschreven burgerhefgeschroefvliegtuigen, indien aan de in het betreffende hoofdstuk gegeven voorschriften wordt voldaan.

Ingevolge artikel 6, tweede lid, aanhef en onder c, van het Bignal is, met inachtneming van het gestelde in artikel 7 en 8, de verbodsbepaling, bedoeld in artikel 14, eerste lid, onder c, van de Luchtvaartwet niet van toepassing in een geval een terrein of een platform als helihaven wordt ingericht bij of op gebouwen op een terrein, dat niet toegankelijk is voor publiek en de helihaven bestemd is voor vervoer ten eigen behoeve of ten behoeve van eigen bedrijf.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, van het Bignal moeten de aanleg, inrichting en uitrusting van een helihaven zodanig zijn dat hefgeschroefvliegtuigen daarvan een veilig gebruik kunnen maken, zulks ter beoordeling van de minister van Verkeer en Waterstaat. Hiertoe dienen desgevraagd gegevens te worden overgelegd.

Ingevolge het tweede lid moeten er ten genoegen van de minister van Verkeer en Waterstaat zodanige voorzieningen worden getroffen dat hefgeschroefvliegtuigen veilig kunnen landen op, en opstijgen van, de helihaven.

2.5 Ingevolge artikel 110 van de Provinciewet doet onze Minister wie het aangaat gedeputeerde staten desgevraagd mededeling van zijn standpunten en voornemens met betrekking tot aangelegenheden die voor de provincie van belang zijn, tenzij het openbaar belang zich daartegen verzet.

Ingevolge artikel 111 van de Provinciewet biedt onze Minister wie het aangaat gedeputeerde staten desgevraagd de gelegenheid tot het plegen van overleg met betrekking tot

aangelegenheden die voor de provincie van belang zijn, tenzij het openbaar belang zich daartegen verzet.

Standpunten van partijen

2.6 Eiser is - kort gezegd - van mening dat verweerder er ten onrechte geen rekening mee heeft gehouden dat door de minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij bij besluit van 20 mei 2003 aan Visser wegens onrechtmatige velling van een houtopstand op het onderhavige perceel een herplantplicht is opgelegd. Indien Visser gevolg geeft aan deze opgelegde herplantplicht, is volgens eiser geen sprake meer van een veilige in- en uitvliegroute zoals artikel 7 van het Bignal vereist. Daarnaast heeft verweerder naar de mening van eiser, gelet op het bepaalde in de artikelen 110 en 111 van de Provinciewet, ten onrechte geen overleg met de provincie gevoerd. Het bestreden besluit ziet immers op een aangelegenheid die voor de provincie van belang is, nu het besluit van invloed is op de ruimtelijke ordening binnen de provincie Utrecht en de provincie de kwaliteit van de ruimtelijke ordening dient te waarborgen. Voorts heeft eiser er in dit verband op gewezen dat na de invoering van de Regeling Burgerhavens en Militaire Luchthavens (hierna: RBML) het Bignal komt te vervallen en bij de provincie de bevoegdheid komt te liggen om alle bij de aanleg, inrichting en het gebruik van een helihaven betrokken aspecten - zoals de veiligheid, eventueel milieuvergunningen en vrijstellingen ex artikel 19 van de Wet op de Ruimtelijke Ordening (hierna: WRO) - integraal te beoordelen.

2.7 In reactie op eisers beroep heeft verweerder aangevoerd dat bij de beoordeling van de veiligheid als bedoeld in artikel 7 van het Bignal gekeken dient te worden naar de feitelijke situatie. De herplantplicht is volgens verweerder voor de beoordeling niet relevant. Mocht een deel van de grond in de toekomst worden herbeplant, waardoor geen sprake meer zou zijn van hindernisvrije routes, dan zal alsdan door verweerder een nieuw besluit worden genomen. Verweerder is voorts van mening dat artikel 110 van de Provinciewet in deze toepassing mist.

Beoordeling van het geschil

2.8 Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan een belanghebbende tegen een besluit beroep instellen bij de rechtbank.

Ingevolge artikel 7:1, eerste lid, van de Awb dient degene, aan wie het recht is toegekend tegen een besluit beroep op een administratieve rechter in te stellen, in beginsel alvorens beroep in te stellen tegen dat besluit bezwaar te maken.

2.9 De rechtbank dient dan ook ambtshalve te beoordelen of de bij het bestreden besluit gewijzigde beslissing van 21 december 2005 is aan te merken als een besluit in de zin van de Awb.

Ingevolge artikel 1:3, eerste lid, van de Awb wordt onder besluit verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met de bij het bestreden besluit gewijzigde beslissing van 21 december 2005 beoogd een zelfstandig en als definitief bedoeld rechtsoordeel te geven omtrent de toepasselijkheid van artikel 6, tweede lid, aanhef en onder c, van het Bignal en de normstelling op grond van artikel 7, eerste en tweede lid, van het Bignal. Meer in het bijzonder heeft verweerder met deze beslissing desgevraagd aan KNSF duidelijkheid verschaft omtrent de vraag of de voorgenomen aanleg, inrichting en het

gebruik van de helihaven in overeenstemming zijn met artikel 7 van het Bignal en de helihaven mitsdien als veilig kan worden aangemerkt. De rechtbank acht voor haar oordeel mede van belang dat uit de tekst van artikel 7 van het Bignal niet zonder meer blijkt aan welke concrete eisen moet zijn voldaan om te kunnen spreken van een veilig gebruik van de helihaven. Verweerder dient dit te beoordelen aan de hand van door KNSF verstrekte gegevens. Aldus heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank met de bij het bestreden besluit gewijzigde beslissing van 21 december 2005 impliciet een oordeel gegeven met betrekking tot het gebruik van de bij hem berustende handhavingsbevoegdheid, in zoverre dat uit bedoeld besluit voortvloeit dat tegen KNSF niet handhavend zal worden opgetreden indien en voor zover zij de in dat besluit neergelegde voorwaarden voor de inrichting en het gebruik van de helihaven nakomt. De rechtbank is gelet op het vorenstaande van oordeel dat sprake is van een publiekrechtelijke rechtshandeling en van een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb.

2.10 De rechtbank dient vervolgens - eveneens ambtshalve - te beoordelen of eiser kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van de Awb.

Ingevolge artikel 1:2, eerste lid, van de Awb wordt onder belanghebbende verstaan: degene wiens belang rechtstreeks bij een besluit is betrokken.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel worden ten aanzien van bestuursorganen de hun toevertrouwde belangen als hun belangen beschouwd.

In de memorie van toelichting bij genoemd artikel is opgemerkt dat de vraag of kan worden gesproken van een aan een bestuursorgaan als zodanig toevertrouwd belang moet worden beoordeeld aan de hand van de taken die aan het bestuursorgaan in kwestie zijn opgedragen. Doorvoor is in de eerste plaats de wetgeving bepalend, waaruit voor sommige bestuursorganen ruime en voor andere bestuursorganen beperkte taakpakketten afleidbaar zijn (PG Awb I, p. 149).

Anders dan eiser is de rechtbank van oordeel dat de aan hem in het kader van de ruimtelijke ordening toevertrouwde belangen niet rechtstreeks bij het door verweerder genomen besluit zijn betrokken. Eiser heeft nagelaten aan te geven op welke opgedragen taak of bevoegdheid op het gebied van de ruimtelijke ordening hij concreet doelt. Dat er mogelijk ruimtelijke effecten zijn te verwachten van de inrichting en het gebruik van de helihaven is naar het oordeel van de rechtbank op zichzelf onvoldoende om te kunnen concluderen dat sprake is van een rechtstreeks betrokken belang als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb. Artikel 110 van de Provinciewet bevat een in algemene bewoordingen vervatte verplichting voor verweerder om desgevraagd mededeling te doen aan eiser van zijn standpunten en voornemens met betrekking tot aangelegenheden die voor de provincie van belang zijn kan. Wat van die verplichting moge zijn, daaruit kan naar het oordeel van de rechtbank evenmin een aan eiser toevertrouwd belang worden afgeleid dat rechtstreeks bij het bestreden besluit is betrokken. Hetzelfde dient te gelden voor de opgelegde herplantplicht. Ofschoon eiser een zeker belang bij naleving van de opgelegde herplantplicht niet kan worden ontzegd, kan niet worden staande gehouden dat hij uitsluitend om die reden als belanghebbende heeft te gelden bij het in geding zijnde besluit.

De rechtbank is van oordeel dat eiser niet kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 1:2 van de Awb. Verweerder heeft eiser mitsdien naar het oordeel van de rechtbank ten onrechte ontvangen in zijn bezwaar.

2.11 De rechtbank ziet in het vorenstaande aanleiding om het bestreden besluit te vernietigen en overeenkomstig artikel 8:72, vierde lid, van de Awb zelf in de zaak te voorzien door - doende wat verweerder had behoren te doen - eisers bezwaar tegen het besluit van 21 december 2005 alsnog niet-ontvankelijk te verklaren.

2.12 Van voor vergoeding in aanmerking komende proceskosten is de rechtbank niet gebleken. Hiertoe overweegt de rechtbank dat ingevolge artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, van het Besluit proceskosten bestuursrecht een veroordeling in de kosten als bedoeld in artikel 8:75 van de Awb uitsluitend betrekking kan hebben op kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand. Medewerkers van het procederende bestuursorgaan kunnen niet als derden in vorenbedoelde zin worden beschouwd.

De rechtbank beslist als volgt.

Beslissing

De rechtbank Utrecht,

recht doende,

3.1 verklaart het beroep gegrond,

3.2 vernietigt het besluit van 4 mei 2006,

3.3 verklaart het bezwaar van eiser tegen het besluit van 21 december 2005 alsnog niet-ontvankelijk,

3.4 bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde besluit,

3.5 bepaalt dat de Staat der Nederlanden het door eiser betaalde griffierecht ad € 281,- aan hem vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. P. Putters en in het openbaar uitgesproken op 5 juni 2007.

De griffier:

De rechter:

mr. C.H. Norde

mr. P. Putters

Afschrift verzonden op: 06 JUN 2007

Tegen deze uitspraak staat, binnen zes weken na de dag van bekendmaking hiervan, voor belanghebbenden hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag.

Let wel

Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Rechtbank Utrecht

Sector bestuursrecht

Postadres: Postbus 13023, 3507 LA Utrecht

AANTEKENEN

De Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat, de
directeur van de Toezicht Beheereenheid
Unit Juridische Zaken
Postbus 90653
2509 LR 's-Gravenhage

Bezoekadres
Vrouwe Justitiaplein 1
3511 EX Utrecht
(030) 22 33 000
Fax Team 1 (030) 22 33 498
Fax Team 2 (030) 22 33 548
Fax Team 3 (030) 22 33 498
Rabobankrekening 1923.25.906
www.rechtspraak.nl

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Team 1
dhr L. el Aita
(030) 2233500
7 juni 2007
procedurenummer SBR 06 / 2424 BESLU R49 T1 G79
casusnummer
IVW/TBE/JZ-4505-0602 LVW

Bij beantwoording de
datum en ons kenmerk
vermelden.

toezending afschrift uitspraak
en mededeling rechtsmiddel.

Geachte heer/mevrouw,

Hierbij zend ik u een kopie van de uitspraak waarbij op het beroep is beslist.

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open. Indien u daarvan gebruik
wenst te maken, dient u binnen zes weken na de dagtekening van deze brief
een beroepschrift en een kopie van bijgaande uitspraak te zenden aan de
Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA
Den Haag.

In het beroepschrift vermeldt u waarom u de uitspraak niet juist vindt.

Hoogachtend,

griffioen

uitspraak

RECHTBANK UTRECHT

Sector bestuursrecht

zaaknummer: SBR 06/2424

uitspraak van de enkelvoudige kamer d.d. 5 juni 2007

inzake

de Stichting Commissie voor de Vecht en het Oostelijk en Westelijk Plassengebied,
gevestigd te Weesp,
eiseres,

tegen

de Staatssecretaris van Verkeer en Waterstaat,
verweerder.

Inleiding

1.1 Eiseres heeft beroep ingesteld tegen het besluit van 4 mei 2006 (het bestreden besluit), waarbij verweerder het bezwaar van eiseres tegen het besluit van 21 december 2005 gegrond heeft verklaard en deze beslissing heeft gewijzigd, in die zin dat naar het oordeel van verweerder de verbodsbepaling, bedoeld in artikel 14, eerste lid, van de Luchtvaartwet niet van toepassing is op de aanleg, inrichting en het gebruik door de Koninklijke Nederlandsche Springstoffenfabrieken N.V. (hierna: KNSF) van een helihaven aan het Zandpad 39 te Breukelen.

1.2 Bij brief van 16 augustus 2006 heeft KNSF aangegeven als belanghebbende partij aan het geding te willen deelnemen.

1.3 Het geding is met de beroepszaken SBR 06/2393 en SBR 06/2398 gevoegd behandeld ter zitting van 16 februari 2007, waar eiseres zich heeft laten vertegenwoordigen door S.J. Cornelissen, bestuurslid van eiseres, en haar gemachtigde M.C. Smit-van Donselaar. Namens verweerder zijn verschenen mr. I.M. Kops en J.P. de Rooij, beiden werkzaam bij het ministerie van Verkeer en Waterstaat. Voorts heeft KNSF zich laten vertegenwoordigen door R.L. Visser, eigenaar van het betreffende perceel en enig aandeelhouder van General Investment Fund B.V., zijnde de bestuurder van KNSF, en mr. A. van Rossem, advocaat te Rotterdam. Na de gevoegde behandeling ter zitting zijn de zaken gesplitst en is in elk van de zaken afzonderlijk uitspraak gedaan.

Overwegingen

Feiten

2.1 Bij brief van 24 oktober 2005 heeft KNSF bij verweerder een aanvraag ingediend voor het aanleggen, inrichten en in gebruik nemen van een (bedrijfsgebonden) helihaven aan het Zandpad 39 te Breukelen. Bij deze aanvraag zijn foto's van het betreffende perceel, een door de burgemeester van de gemeente Breukelen op 17 juni 2005 afgegeven verklaring van geen bezwaar tegen de aanleg van de helihaven, een door Peutz B.V. opgestelde geluidsrapportage

van 10 september 2004, en een aantal notities inzake de mogelijke effecten van de helihaven op beschermde gebieden en beschermde diersoorten en de zogenoemde groene wet- en regelgeving, gevoegd.

2.2 Bij de beslissing van 21 december 2005 heeft verweerder aan KNSF toestemming verleend om deze helihaven aan te leggen, in te richten en in gebruik te nemen. Hierbij heeft verweerder als voorwaarden gesteld dat de helihaven enkel mag worden gebruikt door hefschroefvliegtuigen die overeenkomstig het zogenoemde Light Manual mogen opereren op een helihaven met een landingsplaats van 23 bij 23 meter en dat het gebruik beperkt is tot maximaal negen vluchten ofwel 18 vliegbewegingen per dag. Eiseres heeft bezwaar gemaakt tegen deze beslissing en dit bezwaar tijdens de op 30 maart 2006 gehouden hoorzitting toegelicht.

2.3 Bij het bestreden besluit heeft verweerder het bezwaar van eiseres gegrond verklaard en de beslissing van 21 december 2005 gewijzigd, in die zin dat naar het oordeel van verweerder de verbodsbepaling, bedoeld in artikel 14, eerste lid, van de Luchtvaartwet niet van toepassing is op het onderhavige verzoek.

Toepasselijk recht

2.4 Ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Luchtvaartwet is het verboden binnen Nederland:

- a. met een luchtvaartuig op te stijgen of een luchtvaartuig te doen opstijgen anders dan van een luchtvaartterrein;
- b. met een luchtvaartuig te landen of een luchtvaartuig te doen landen anders dan op een luchtvaartterrein;
- c. een niet als luchtvaartterrein aangewezen terrein in te richten voor het opstijgen en landen van luchtvaartuigen.

Ingevolge artikel 2, tweede lid, van het Besluit inrichting en gebruik niet aangewezen luchtvaartterreinen (gepubliceerd in het Staatsblad 1988, 511 en laatstelijk gewijzigd bij besluit van 21 juli 2004, gepubliceerd in het Staatsblad 2004, 431; hierna: het Bignal) zijn de verbodsbepalingen bedoeld in artikel 14, eerste lid onder a en b van de Luchtvaartwet niet van toepassing in geval van het opstijgen of doen opstijgen van en het landen of doen landen op een helihaven of een heliterrein, met in het Nederlands Luchtvaartregister ingeschreven burgerhefschroefvliegtuigen, indien aan de in het betreffende hoofdstuk gegeven voorschriften wordt voldaan.

Ingevolge artikel 6, tweede lid, aanhef en onder c, van het Bignal is, met inachtneming van het gestelde in artikel 7 en 8, de verbodsbepaling, bedoeld in artikel 14, eerste lid, onder c, van de Luchtvaartwet niet van toepassing in een geval een terrein of een platform als helihaven wordt ingericht bij of op gebouwen op een terrein, dat niet toegankelijk is voor publiek en de helihaven bestemd is voor vervoer ten eigen behoeve of ten behoeve van eigen bedrijf.

Ingevolge artikel 7, eerste lid, van het Bignal moeten de aanleg, inrichting en uitrusting van een helihaven zodanig zijn dat hefschroefvliegtuigen daarvan een veilig gebruik kunnen maken, zulks ter beoordeling van de minister van Verkeer en Waterstaat. Hiertoe dienen desgevraagd gegevens te worden overgelegd.

Ingevolge het tweede lid moeten er ten genoegen van de minister van Verkeer en Waterstaat zodanige voorzieningen worden getroffen dat hefschroefvliegtuigen veilig kunnen landen op, en opstijgen van, de helihaven.

Standpunten van partijen

2.5 Eiseres heeft in beroep - kort samengevat - aangevoerd dat verweerder ten onrechte alleen heeft beoordeeld of de helihaven als veilig kan worden aangemerkt, zonder daarbij tevens de negatieve effecten van het gebruik op de woon- en leefomgeving te betrekken. Eiseres bepleit een integrale toetsing van besluiten als de onderhavige en verwijst daartoe naar een aanhangig wetsvoorstel met die strekking. Voorts heeft verweerder volgens eiseres ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat door de minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij bij besluit van 20 mei 2003 aan Visser wegens onrechtmatige velling van een houtopstand op het onderhavige perceel een herplantplicht is opgelegd.

2.6 In reactie op het beroep van eiseres heeft verweerder aangevoerd dat gelet op het bepaalde in artikel 7 van het Bignal alleen dient te worden beoordeeld of voldaan is aan de hier vermelde veiligheidseisen. Verweerder heeft niet de bevoegdheid om andere belangen bij deze beoordeling te betrekken. Voorts dient te worden gekeken naar de feitelijke situatie. De herplantplicht is volgens verweerder voor de beoordeling niet relevant. Mocht een deel van de grond in de toekomst worden herplant, waardoor geen sprake meer zou zijn van hindernisvrije routes, dan zal alsdan door verweerder een nieuw besluit worden genomen.

Beoordeling van het geschil

2.7 De rechtbank ziet zich ambtshalve voor de vraag gesteld of de bij het bestreden besluit gewijzigde beslissing van 21 december 2005 is aan te merken als een besluit in de zin van de Awb.

Ingevolge artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) wordt onder besluit verstaan: een schriftelijke beslissing van een bestuursorgaan, inhoudende een publiekrechtelijke rechtshandeling.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder met de bij het bestreden besluit gewijzigde beslissing van 21 december 2005 beoogd een zelfstandig en als definitief bedoeld rechtsoordeel te geven omtrent de toepasselijkheid van artikel 6, tweede lid, aanhef en onder c, van het Bignal en de normstelling op grond van artikel 7, eerste en tweede lid, van het Bignal. Meer in het bijzonder heeft verweerder met deze beslissing desgevraagd aan KNSF duidelijkheid verschaft omtrent de vraag of de voorgenomen aanleg, inrichting en het gebruik van de helihaven in overeenstemming zijn met artikel 7 van het Bignal en de helihaven mitsdien als veilig kan worden aangemerkt. De rechtbank acht voor haar oordeel mede van belang dat uit de tekst van artikel 7 van het Bignal niet zonder meer blijkt aan welke concrete eisen moet zijn voldaan om te kunnen spreken van een veilig gebruik van de helihaven. Verweerder dient dit te beoordelen aan de hand van door KNSF verstrekte gegevens. Aldus heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank met de bij het bestreden besluit gewijzigde beslissing van 21 december 2005 impliciet een oordeel gegeven met betrekking tot het gebruik van de bij hem berustende handhavingsbevoegdheid, in zoverre dat uit bedoeld besluit voortvloeit dat tegen KNSF niet handhavend zal worden opgetreden indien en voor zover zij de in dat besluit neergelegde voorwaarden voor de inrichting en het gebruik van de helihaven nakomt. De rechtbank is gelet op het vorenstaande van oordeel dat sprake is van een publiekrechtelijke rechtshandeling en van een besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb.

2.8 Tussen partijen is in geding of verweerder zich op goede gronden heeft beperkt tot de beoordeling of het gebruik van de onderhavige helihaven als veilig kan worden aangemerkt, zonder daarbij de invloed die dat gebruik mogelijk op de woon- en leefomgeving heeft, te

betrekken.

De rechtbank stelt vast dat ingevolge artikel 7 van het Bignal ter beoordeling van verweerder staat of, gelet op de aanleg, inrichting en uitrusting van de helihaven, daarvan een veilig gebruik kan worden gemaakt. De door eiseres gestelde belangen zien op de beweerdelijk negatieve invloed van het door verweerder genomen besluit op de woon- en leefomgeving. Die belangen zijn naar het oordeel van de rechtbank echter niet te herleiden tot de belangen die de Luchtvaartwet en het daarop gebaseerde Bignal beoogt te beschermen, maar veeleer tot de belangen die de Wet op de Ruimtelijke Ordening, door middel van het bestemmingsplan en de daarvan mogelijke vrijstellingen, beogen te beschermen. Hetgeen eiseres heeft gesteld met betrekking tot de wenselijkheid van integrale toetsing van besluiten als de onderhavige, kan daaraan niet afdoen. Evenmin kan worden geanticipeerd op (mogelijke) toekomstige wetgeving ter zake.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich met juistheid op het standpunt gesteld dat de opgelegde herplantplicht niet in de weg staat aan de conclusie dat van de helihaven een veilig gebruik kan worden gemaakt. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat voor de beoordeling slechts de feitelijke situatie, zoals die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, bepalend is. Indien en zodra aan de herplantplicht uitvoering is gegeven zal – gelet op de alsdan gewijzigde fysieke toestand van het gebied – verweerder moeten beoordelen of dat gevolgen heeft voor het veilig gebruik van de helihaven. Conclusie zou dan kunnen zijn dat de verbodsbepaling van artikel 14 Luchtvaartwet van toepassing is, omdat naar het oordeel van verweerder niet langer een veilig gebruik van de helihaven kan worden gemaakt. Tegen een voortgezet gebruik kan alsdan door verweerder handhavend worden opgetreden.

2.10 Hetgeen door eiseres in beroep is aangevoerd kan dan ook niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit. Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De rechtbank beslist als volgt.

Beslissing

De rechtbank Utrecht,

recht doende,

3.1 verklaart het beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. P. Putters en in het openbaar uitgesproken op 5 juni 2007.

De griffier:

De rechter:

mr. C.H. Norde

mr. P. Putters

Afschrift verzonden op: - 7 JUN 2007

Tegen deze uitspraak staat, binnen zes weken na de dag van bekendmaking hiervan, voor belanghebbenden hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag.

Let wel

Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Voor kopie conform
De Griffier
